

begrænse ombygningsudgifterne har ofte været anført som en meget væsentlig årsag til det generelt høje omkostningsniveau og har tidligere givet anledning til ændringer i regelsættet.

I den forbindelse vil jeg specielt nævne de ændringer i byfornyelsesloven, der er blevet gennemført forrige år, og som skal sikre en bedre sammenhæng mellem den kvalitet, der opnås, og den udgift, som brugerne skal betale i form af husleje. Men disse ændringer har jo endnu ikke haft en chance for at slå igennem på priserne ved byfornyelse, og efter regeringens opfattelse vil de gennemførte ændringer af leje-fastsættelsen have en reducerende effekt. Men vi har altså endnu ikke set denne effekt, og derfor synes jeg, at det foreliggende lovforslag skylder lidt over målet.

En af de væsentligste problemstillinger er nemlig et spørgsmål om, hvor nedslidte bygninger man skal acceptere eller ombygge med støtte efter byfornyelsesloven, og et spørgsmål om begrænsning af omkostningsniveauet gennem en mere effektiv ombygningsproces. Og selv om økonomiske overvejelser ikke alene bør være bestemmende for, om en bygning skal bevares, men også bevaringshensyn som sikring af typiske gadebilleder, arkitektonisk særpræg og lignende, ja, dér er jeg enig i, at hensigtsmæssigheden af ombygningsudgifter, der overstiger prisen på nybyggeri, samfundsmæssigt set kan og skal diskuteres.

Jeg kan i den forbindelse henvise til mit debatoplæg om en fremtidig byfornyelsespolitik, som jeg for nylig har offentliggjort. Det fremgår heraf, at et centralt debateme for fremtidens byfornyelse er, om der med fordel kan indføres en centralt fastsat overgrænse for ombygningsudgifter pr. m², og ligeledes bør det efter min mening diskuteres, om kommunerne i højere grad bør stimuleres til at gennemføre nybyggeri i form af huludfyldning i de tilfælde, hvor det vil være billigst i forhold til den opnåede kvalitet.

Et andet debateme er endvidere, hvordan en differentiering af istandsættelses- og subsidie-niveauer kan opnås. Det er regeringens opfattelse, at ændringen i byfornyelsespolitikken bør ses i sammenhæng og med alle disse nuancer. Det synes jeg ikke det foreliggende lovforslag er udtryk for.

Set ud fra en sådan helhedsbetragtning kan jeg derfor ikke tilslutte mig forslaget. Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg med henblik på at debattere centrale emner for fremtidens byfornyelse vil

holde en konference om fremtidens by og byfornyelsespolitik den 26. april i år med byfornyelsespartier, kommunerne m.fl., og også partiernes boligpolitiske ordførere vil blive inviteret. Jeg vil herefter til Folketinget fremsende en redegørelse, der skal debatteres i Folketinget den 22. maj i år.

Når alle partier i byfornyelses- og bypolitikken har fået lejlighed til at give deres meninger til kende, vil synspunkterne indgå i regeringens overvejelser forud for et forslag til en helt ny byfornyelseslov, som regeringen planlægger at fremsætte i folketingsåret 1996-97.

For ikke at foregribe den forestående debat, som jeg håber også fru Kirsten Jacobsen vil deltage i, må jeg derfor afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Det er selvfølgelig glædeligt for et parti, at når man annoncerer et lovforslag, så kommer der altså gang i tingene; det kan man jo se på datoerne. Og man kan altså også se, at boligministeren har været meget hurtig til at få trykt sit debatoplæg, som jo i grunden er det bedste argument for at gennemføre Fremskridtspartiets forslag.

Men grunden til, at jeg tager ordet for en kort bemærkning, er for det første for at bede boligministeren bekræfte, at det, der foreslås i forslaget, er præcis det system, man allerede i dag anvender for at sikre, at priserne ikke løber løbsk ved nyopførelse i den almennyttige sektor; at rammebeløbet i den almennyttige sektor også kun er et vejledende beløb, og at kommunerne, hvis de godkender noget ud over rammebeløbet, da selv må betale alle pengene.

For det andet vil jeg spørge: Når det nu er gældende lov for opførelsen af nybyggeri, og det fungerer efter hensigten – det er vi vel alle enige om – hvorfor mener boligministeren så ikke, at det bør indføres på dette område? Og hvad er begrundelsen for, at vi skal have alle de her mange konferencer, hvis det er prisen og prisen på byfornyelse, en større udnyttelse, en større kontrol med, at pengene anvendes samfundsrigtigt, der gør, at vi skal igennem en redegørelsesdebat, en konference, et stort oplæg osv., som i og for sig er et argument for at vedtage det allerede fremsatte forslag?

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Der blev stillet nogle ganske præcise spørgsmål fra fru Kirsten Jacobsens side, og jeg skal